

CRISTAL
SNOW

Kuvittanut
KATI
VUORENTO

PENNI PÄHKINÄ SYDÄN

ja mörkökuumeen
kirous

Tammi

*Tapsalle.
Ilman sinua ei olisi minua.*

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä ja Taiteen edistämiskeskukselta.

Kuvittaja on saanut tämän kirjan hahmojen
suunnitteluun apurahaa Kuvittajat ry:ltä.

Teksti © Cristal Snow 2021
Kuvat © Kati Vuorento 2021
Teoskokonaisuus © Tammi 2021
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-2757-3
Painettu EU:ssa

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

ja mörkökuumeen
kirus

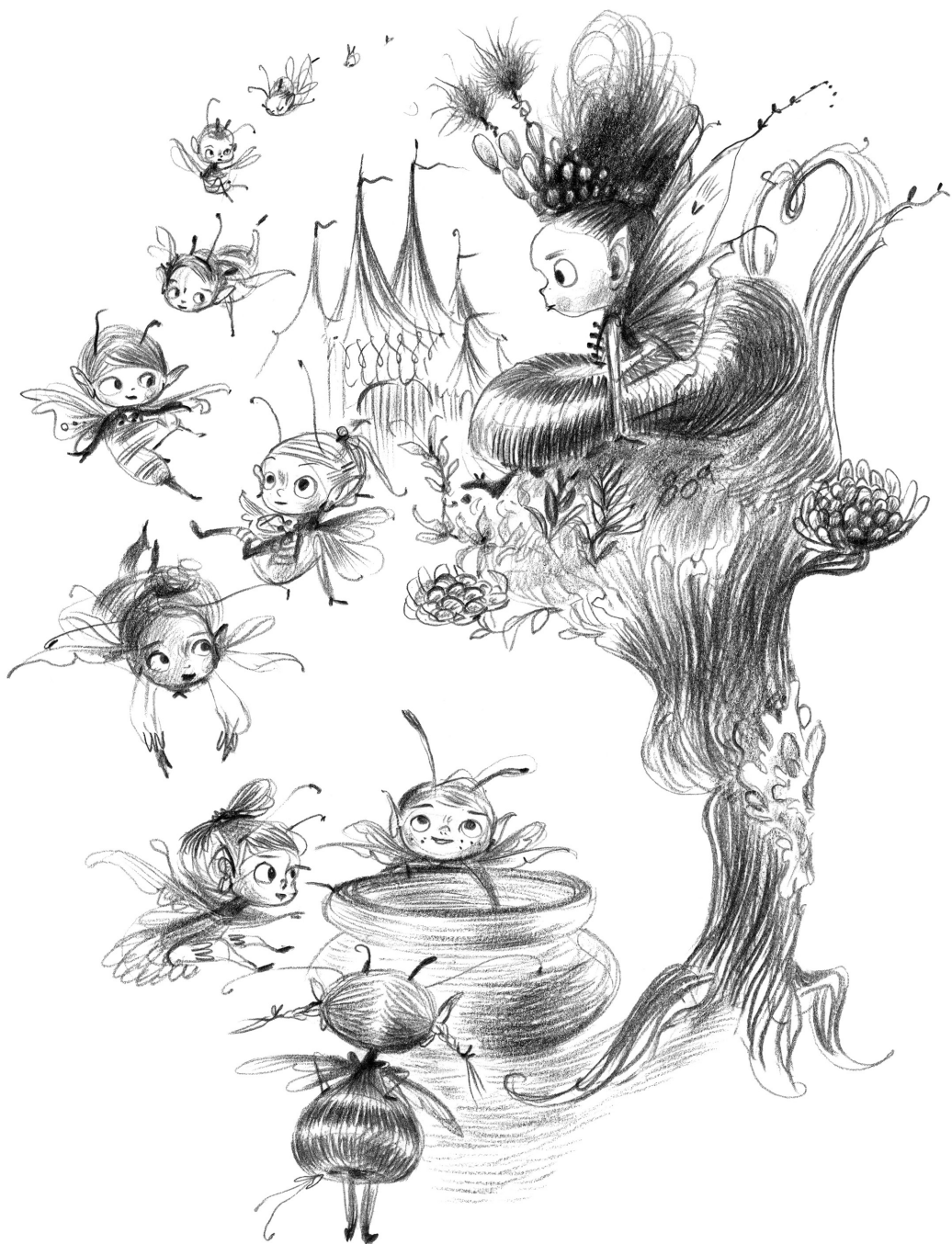
*Perustuu Cristal Snow'n ja Niina Siewertin
alkuperäisideaan.*

Kuvitus

KATI VUORENTO

Tammi • Helsinki

PROLOGI

ELI EI IHAN VIELÄ ENSIMMÄINEN LUKU

Kun Penni Meirami Pähkinäsydän oli vasta pöllön papanan kokoinen pirpana, romutti hänen epäkaverinsa Hilda Siukku hänen suurimman haaveensa sekä pilasi samalla hänen elämänsä – ja mikä kauheinta, se oli vasta ensimmäinen hyvin monista kerroista.

Syksy oli saapunut Tuulenpesän metsään, ja keijut odottivat innoissaan vuoden viimeistä lämmintä syysiltää, koska silloin vietettäisiin jokavuotista hörhiäisriehaa. Koko keijukylän väki kokoontuisi Nuottiniityn huvipuistoon pörräisäsuihin pynttäytyneenä juhlimaan kimalaisten ja mehiläisten talviunien alkua. Se oli hopeaheleisten tähtien valaisema yö, jolloin lapsia ei hoputettu nukkumaan, vaan he saivat kirmailla pitkin huvipuistoa nauttimassa erilaisista hunajaisista herkuista ja ystäviensä seurasta. Aikuiset taas tanssivat tyrnioluen tuoksuisissa teltoissa musiikkiesitysten tahtiin, kunnes aamunsarastus saattoi viimeisenkin väsyneen juhlijan kotikoloonsa lepäämään.

Illan kohokohta oli perinteinen hörhiäisseremonia, johon osallistuivat kaikki yli viisi kesää täyttäneet keijunaperot. Esitys oli yksinkertainen mutta hyvin arvokas: yksi lapsista esitti kimalaiskuningatarta ja istui valtaistuimella vastaanottamassa ylvään näköisenä lahjoja, joita muut lapset pudottivat kimalaiskansalle jättimäisen hunajapurkin uumeniin.

Penni oli toivonut tuota aristokraattista pääroolia koko elämänsä ajan. Niinpä hän oli joka ilta kylvyn jälkeen kuljessut ympärönsä ruttuinen kylpytakki yllään ja haaveillut sen olevan kuningattaren pramea kimalaisviitta. Punaisten kiharoittensa päällä Penni oli pitänyt yötä päivää itse väkertämänsä paperikruunua, ja huoneensa parvekkeella hän oli esittänyt juhlavia puheita hyönteisalamaisilleen.

– Mielikuvitusta tuolta lapselta ei kyllä puutu, naapurin rouva Vadelma oli tokaissut Annelielle, kun Penni oli johtanut kesäpäivänä puutarhan uumenissa kuvitteellista ampiisarimeijaa vaarallisiin taisteluihin.

Penni Pähkinäsydän oli jo viiden vuoden iässä kovin vilkas ja levoton keijukersa, ja kun esityksen harjoitukset vihdoinkin alkoivat, ei hän malttanut olla hiljaa vaan puhua papatti innoissaan kaikki näytelmän repliikit

ääneen. Joskus hän jopa käveli teatterilavalle toisten lasten kannoilla varmistamaan, että runot, kukkapuskat ja koristekivet päätyivät turvallisesti huna-japurkin pohjalle. Pennin aiheuttama tohina ei ollut teatterimaestro Venla Pippurin mieleen. Hänestä lasten oli syytä puhua harjoituksissa vain silloin, kun käsikirjoitus sitä vaati. Ja ainoastaan silloin he

saivat puhua suurieleisesti ja kuuluvasti kailottaen.

Kaikki muu mökä oli Venla Pippurista hermoja raastavaa.

Hilda Siukku taas oli jo silloin, pienen piltin iässä, oppinut mielistelemään aikuisia ja kantelemaan kaikista väärin-toiminnoista. Hänen suurta huviaan oli tulla harjoituksiin hienosti harjatuissa vaaleissa kiehkuroissaan siivet kiiltäen vaanimaan Penni Pähkinäsydäntä. Tai siltä Pennistä ainakin tuntui. Mitä tahansa Penni sanoi tai teki, Hildan syyttävä sormi tuntui aina osoittavan häntä.

– Neiti Pippuri! Penni on koskenut jokaiseen rooliasuun, ja... nyt ne pitää kaikki pestä, koska minun nenässäni asuvat aivastukset eivät pidä pölystä!

– Penni Pähkinäsydämen silmät sattuvat minun päähäni! Sano, ettei minua saa tuijottaa niin tuimasti!

– Neiti Pippuri! Penni hengitti minuun päin, ja hänen hengityksensä haju tarttui minun uuteen leninkiini!

Lopulta Venla Pippuri sai tarpeekseen ja huusi keltaiseen mökäfoniinsa dramaattisesti: – Penni Meirami Pähkinäsydän, minä olen kyllästynyt sinun häiriköintiisi, joten saat rangaistukseksi seurata täydessä hiljaisuudessa näytelmän kulkua yleisöstä käsin! Hilda Siukku, sinä taas olet hieno esimerkki kelpo näyttelijästä, joka on hyväkäytöksinen, tottelevainen ja eritoten hiljainen. Siksi olen päättänyt, että sinusta tulee näytelmän kimalaiskuningatar!

Pennin äiti, Annelie, oli myöhemmin yrittänyt puhua Venla Pippurille järkeä, mutta turhaan. Päätös oli tehty. Penni raukka ei saanut osallistua näytelmään muuten kuin auttamalla puisten lavasteiden kokoamisessa.

Hörhiäisyönä hän istui eturivissä sormet täynnä tikkuja ja pikkuruinen sydän tulvillaan kateutta ja katseli, kuinka kaikki muut säteilivät parrasvaloissa. Varsinkin Hilda Siukku. Hän oli täydellisen kaunis kimalaiskuningatar

kimaltavine kruunuineen ja hohkaavine omenaposkineen.

Raskaan illan päätteeksi Annelie peitteli Penniä sänkyyn, ja Penni itki tyynyynsä.

– Minä vihaan Hilda Siukkua. Hän on ilkeä. Kauhea. Inhottava mörönpylly!

Annelie silitti pienen keijun vapisevaa selkää ja rauhoitteli lastaan.

– Muistatko, kun olen aina kertonut sinulle, miten erikoinen sinun sydämesi on? Se on kovin herkkä ja helposti särkyvä, mutta koska se on niin suuri, sen sisälle mahtuu äärettömästi rakkautta.

Penni nosti päänsä tyynystä ja totesi vapisevalla äänellä:

– Ääretön on aika paljon. Se tuntuu hurjalta. En tiedä, kuinka sydämeen voi mahtua niin paljon asioita, joita rakastaa.

– Jos luettelet kaikki rakastamasi asiat, niin vannon, että sinne mahtuu vielä lisää, Annelie vakuutteli ja pyyhki nenäliinalla kyynelkarpaloita tyttärensä kasvoilta.

Penni asetteli itsensä sänkyyn mahdollisimman mukavasti ja alkoi luetella asioita, joita hän rakasti.

Hän rakasti yli kaiken Annelieta, isä Pähkinäsydäntä sekä parhaita ystäviään Lianaa ja Viliinaa. Hän kertoi rakastavansa mummo Äkkivuorta, vaikkakin myös hieman pelkäsi tätä. Penni rakasti myös kirjoja todella paljon, pehmeää unikaveriaan Rouskua, parvekkeella asuvaa lemullukanvarttaan, pajupirtelöitä, viileää tuulenvirettä, erivärisiä sukkaa, ötökkävauvoja, toukkanaperoita, kaiken maailman mönkiäisiä ja kuoriaisia sekä tietysti äidin leipomia kakkuja.

Kun Penni ei enää keksinyt mitään muuta, mitä hän voisi rakastaa, julisti hän äidilleen kivenkovaan: – Ja sitten minun sydämeni onkin täynnä! Sinne ei mahdu enää mitään tai ketään eikä ainakaan Hilda Siukkua! Se on varma!

Äiti pörrötti pienen lapsosensa punaisia kiehkuroita ja jatkoi: – Kuten minä sanoin, meidän suvussamme keijuilla on niin iso sydän, että tilaa löytyy mitä yllättävimmille juutuille.

Annelien toivotettua hyvää yötä Penni jäi vielä valveille ja mutisi itsekseen: – Minun sydämeni on niin kova, että se suojelee minua moisilta kiusankappaleilta. Suljen sydämeni lukolla ja heitän avaimen menemään. Pysyy Hilda Siukut muualla!

Ja niin siinä kävi, että sinä yönä Hilda Arabella Siukusta tuli Penni Meirami Pähkinäsydämen ikuinen epäkaveri ja vihahenkilö.

1.

LUKU

Penni hytisi keittiön jakkaralla. Pikkuruisen peukalon kokoisella keijulla oli suuria vaikeuksia pysyä paikallaan, kun hänen äitinsä yritti harjata hänen villedä, punaisia kiekkuroitaan poninhännäksi.

– Minä tiedän, että sinun piskuinen keijunkehosi ei nyt tottele keijunkallosi pyyntöä, mutta yritä pysyä aloillasi.

Pennin siivet väpättivät innostuksesta. Hän pinnisti, nutristi huulensa yhteen, siristi siniset silmänsä umpeen ja puristi hennoilla sormillaan jakkaran reunoista, mutta se ei auttanut. Ensin Pennin jalat alkoivat vispata, ja pian hän vääntelehti jo kärsimättömästi. Hänen suustaan pääsi hermostunutta voivottelua.

– Oi voi, oi voi, oi voi... Kauanko tämä kidutus oikein jatkuu? Enkö minä voi jo mennä? Annelie kiltti!

– Mitä enemmän kiemurtelet, sitä kauemmin se kestää, Annelie naurahti omalle ähellykselleen sekä tyttärensä kärsimättömyydelle.

Kun hieman löysä ja vaappuva poninhäntä oli vihdoinkin valmis, Annelie nosti Pennin lattialle, käänsi tyttärensä vielä

ympäri ja tarkisti hänen kasvonsa. Tahran poskessa huomattuaan Annelie sylkäisi valkoiseen nenäliinaan ja pyyhki likaa tarmokkaasti pois. Penni perääntyi äitinsä sylistä.

– Hiukset on harjattu irti päänahasta, ja nyt hinkkaat pisamanikin pois! Tällä prässäämisellä olen kohta aivan joku muu kuin oma itseni!

– Minä en koskaan muuttaisi hiuskarvaakaan sinun pehkostasi, mutta kyllä juhliin on mentävä edustuskunnossa, Annelie totesi ja suoristi Pennin mekkoa.

– No niin, mekko on rypytön, naama kuraton ja hiukset ovat tiukasti kiinni päässäni. Saisinko nyt mennä, vai tarkistetaanko vielä hampaat? Penni irvisti äidilleen. – Ny-pimmekö nenäkarvatkin?

– Mene, mene... senkin kuriton kakara, Annelie murahti ja avasi oven. – Älä unohda lahjoja! Hän ojensi Pennille pussukan, jossa oli kolme pientä kielopaperiin käärittyä pakettia.

– Älä pelkää, äiti. Et joudu häpeämään minua sen enempää kuin muutenkaan.

– Se nyt on selvää, Annelie naurahti. Pennin teki mieli juosta, vaikka hän tiesi, ettei juhlatamineissa kohkaaminen ollut suotavaa, mutta hän malttoi mielensä ja käveli reippaalla askeleella kohti Koivulaa.

Syksyn ensimmäiset päivät olivat saapuneet Tuulenpesän metsään. Ilma oli viileä ja raikas.

Kylän laitamilla virtaavat
purot pulisivat iloisesti,
ja puiden lehdet olivat
alkaneet vaihtaa vä-
riään – jotkin auringon-
laskun orans-
siksi, toiset taas
pirteän keltaisiksi.
Muutama puu sinnit-
teli vihreänä, mutta pian
nekin olisivat peittyneet
ruskan sävyihin.

Matkan varrella Pen-
ni Pähkinäsydän tervehti
vastaantulijoita mahdolli-
simman arvokkaasti, sillä

uusi sininen olkainmekko sekä keltainen villatakki tekivät
Pennin olon melko hienostuneeksi. Ne saivat jopa hänen
hieman kulahtaneet siipensäkin sähkömään.

– Hyvää viikonlopun päivää, konstaapeli Järkäle! Kau-
nis ilma, herra Nuupisto! Mikä ihastuttava kampaus, Lilja
Lumme!

Kellastuneen Saniaispuiston edessä Penni päätyi kerto-
maan naapurilleen rouva Vadelmalle päivän jännittävistä
tapahtumista. – Minut on kutsuttu Matilda, Minerva ja
Melina Jalavan syntymäpäiville. He täyttävät neljätoista
vuotta! Voitko kuvitella? Me olemme heidän siskonsa Lia-
nan ja ystävämme Viliinan kanssa mitä luultavimmin nuo-
rimmat kutsuvieraat.

Rouva Vadelma kuunteli Pennin täsmällistä yksinpuhelua samalla, kun hän kantoi ruokaostoksiaan kotiaan kohden. Penni otti vaistomaisesti pajukorin käteensä. Rouva Vadelma kiitti ystävällisestä eleestä, kun Penni vain jatkoi pulputtamistaan. – Onhan se yllättävää, että kolmoissisarten ikäiset keijut haluavat viettää aikaa kymmenvuotiaiden kanssa, mutta toisaalta ymmärrän sen vallan hyvin. Olemme kaikki hupaisaa seuraa... ja fiksuakin. Äiti sanoo, että olen todella näsäviisas, mikä tarkoittanee hyvin älykästä.

Huomatessaan palanneensa miltei kotiovelleen Penni toivotti rouva Vadelmalle napakasti hyvää päivänjatkoa, ojensi tälle kantamansa korin ja alkoi matkata takaisin kohti Koivulaa. Kovin nopeasti hän ei voinut juosta, ettei sotkisi mekkoaan tai saisi sydämentykytyksiä, mutta hän kipitti rivakammin kuin oli alun perin suunnitellut. Hän oli nimittäin viisitoista minuuttia myöhässä.

– Paljon onnea! Penni kiljahti, kun kolmoissisarret avasivat oven. Innokas vieras ojensi sankareille paketit ja astui reippaasti koivukolon valoisaan eteiseen. Hän olisi halunnut heti alkajaisiksi laulaa, mutta se ei ollut sopivaa. Yleensä syntymäpäiväjuhlilla laulettiin yhdessä, ja Pennin käheä ääni herätti muutenkin huvitusta.

Melina repi kalvakoilla sormillaan lahjapaperin auki, ja paketista paljastui syreeninluusta veistetty koristekampa. Hän asetti sen pitkiin kiiltäviin hiuksiinsa ja keimaili hetken eteisen peilin edessä. Minerva älähti, sillä he olivat sopineet, että kaikki lahjat tuli avata samaan aikaan. Matildakin tuijotti Melinaa murhaavasti.

Sisarukset eivät muutenkaan olleet kaikkein hyväntuuluisimpia, ja syntymäpäiväjuhlat synnyttivät heidän välilleen vielä ylimääräistä nahistelua ja mustasukkaisuutta.

– Ostin kaikille samanlaiset, jottei tarvitse kinastella! Penni rauhoitteli.

– Tämä tarkoittaa nyt sitä, että minä saan avata ensimmäisenä seuraavan lahjan ja Minerva sitä seuraavan, Matilda sanoi.

– Ei ole reilua! Muut lahjat ovat varmasti parempia kuin tyhmä kampa, ja silloin niistä saatu ilokin on eriarvoinen, Melina ruikutti.

Penniä ei haitannut, että sisaret pettyivät hänen lahjaansa, vaan hän pujahti nopeasti heidän välistään olohuoneeseen muiden vieraiden joukkoon. Paikalla olivat jo hänen parhaat ystävänsä Viliina ja Liana. Pennin teki mieli halata heitä, mutta sen sijaan hän niiasi hienostuneesti, ja Viliina ja Liana päättivät tehdä samoin.

Muut juhlavieraat olivat päivänsankarien luokkatovereita. He nojailivat huonekaluihin aikuismaisen rennosti ja joivat kupeista sihisevää kirpalomehua. Kaikilla oli yllään tyylikkäitä vaatteita: ryhdikkäitä mekkoja ja rentoja puvuntakkeja. Pennin yllätykseksi hänen luokkatoverinsa Hilda Siukku ja Juulia Juolukkakin olivat kutsuttujen listalla. He keimailivat uusissa muotiluomuksissaan vanhempien keijulasten kanssa kuin kuuluisivat heidän joukkoonsa, ja Hilda huiskautteli täydellisiä vaaleita hiuksiaan puolelta toiselle. Juulia piti mehulasin pohjasta kiinni samalla tavalla kuin vanhemmat keijut.

– Mitä torveloita, Penni puhisi.

– Mitäs te täällä teette? Hilda kurotti kättään yhtäkkiä nojatuolin takaa Pennin suuntaan.

– He ovat minun sisariani. Totta kai minut on kutsuttu, Liana ynähti. Hänkään ei pitänyt Hildasta. Hänestä Hilda oli hienosteleva ja teennäinen.

– Ja minä asun naapurissa, aivan viereisessä koivussa. Minä olen tärkeä perhetuttava, Viliina selitti ja suoristi mekkoaan. Hänen äitinsä ompelema vaaleanpunainen leninki oli hänelle liian pieni, ja sen hihat kinnasivat epämu-kavasti kainaloista.

– Ja minä... Penni pohti hetken. – Voisin kysyä sinulta samaa?

– Mehän olemme kaikki samassa kuorossa. Etkö sitä tiennyt?

– Niinpä tietysti, Penni sanoi ja otti kulauksen juomaansa. Läksyvuoren kuoro oli maankuulu, ja siihen pääsivät vain kauniisti lurittelevat lapset – ja Hildalla oli mitä kaunein ääni. Oli harmi, että aina puhuessaan hän kuulosti Pennistä kaikkea muuta kuin kauniilta.

Penni halusi sanoa Hildalle jotain pistävää, mutta juhlissa piti käyttäytyä hyvien sääntöjen mukaisesti. Siksi Penni päätti olla hermostumatta ja keskusteli sen sijaan miellyttävistä asioista. Hän kehui Viliinan mekkoa, joka näytti hauraan kauniilta ruusunnupulta. Viliina kiitti ja kehui myös Pennin onnistunutta asua. Sitten Penni vaihtoi kuulumisia Lianan kanssa. Liana manasi lukuisia sisaruksiaan ja kotona vallitsevaa epäjärjestyä ja kiukuttelua. Sitä oli jatkunut koko viikon.

Kun Penni kaatoi itselleen uutta lasillista kirpalomehua, Lianan äiti Ulmu lennähti hengästyneenä keittiön uuneista vieraiden joukkoon. Hänen ulkoasunsa oli huoliteltu, mutta otsalla kimmelsi muutama pieni hikikarpalo.

– Täällä te olettekin, hän sanoi ja pyyhki märkiä käsiään tärkättyyn esiliinaan. Ulmu oli muiden perheenjäsentensä tavoin kalpea ja luiseva, ja hänenkin hiuskuontalonsa oli tumma ja kiiltävä.

– On lounaan aika, joten pyydän kaikkia siirtymään ruokailuhuoneeseen, Ulmu ilmoitti vieraille iloisesti.

– Minulla onkin iso nälkä, Penni huudahti innoissaan. Ilmassa leijui pähkinöiden ja juuresten harmoninen tuoksu.

– Minä voin tuoda teille lautaselliset herkkuja lastenhuoneeseen. Pikkuiset ovat varmasti juuri heräämässä päiväuniltaan.

– Anteeksi ketkä? Penni kysyi hämmentyneenä.

– Lena ja Nina. Olen niin kiitollinen, että te kolme lupasitte vahtia heitä. He ovat olleet aivan mahdollottomia koko viikon. Minä luulen, että vanhempien sisarten saama huomio on saanut koko talon hieman sekaisin, joten viime päivät ovat olleet täynnä kiukuttelua, kinaa ja kateutta.

Lianalla oli huijattu olo. Hän halusi korottaa ääntään ja sanoa ärhäkästi jonkin sanan, jota aikuiset käyttivät harmituksen helpotukseen. Mutta Liana tiesi vain yhden sellaisen manauksen, ja jos hän olisi sen ääneen sanonut, olisi se johtanut armottomaan kurinpalautukseen. Ulmu kun odotti, että hänen lapsensa olivat hyväkäyttöksisiä ja kuuliaisia. Siksi Liana päätyi vain hymyilemään hämmentyneenä äidilleen, joka jatkoi innokkaasti: – Teidän tehtävänne on kaikkein tärkein. Muuten taaperot pyörisivät lakkaamatta vieraiden jaloissa. Ei siitä tulisi mitään.

Penni näki sivusilmällään Hildan vahingoniloisen virneen, mutta koska Penni ei halunnut nolostuttaa Lianaa tai tämän äitiä huomauttamalla, että kyseessä taisi olla väärinymmärrys, hän sanoi: – Aaah... Tietysti, lastenvahtihommia! Halusimme vain ensin ilmoittaa sankareille, emännälle sekä arvovaltaisille vieraille, että syytä ei ole huoleen meluisista ipanoista, jotka saattaisivat häiriköidä syntymäpäivälounastanne. Me olemme täällä siksi, että moista ei tapahdu. Mikä kunnia! Meillä on paljon kokemusta lastenvahtitehtävistä, joten meihin voitte luottaa! Kiitos, ja nauttikaa päivästäne. Huraah! Huraah! Huraah!

Kun keijukolmikko käveli ulos ruokailusalista, kuulivat he muiden lasten tirsuntaa, ja juuri kun Penni sulki painavan oven perässään, hänen silmänsä kohtasivat Hildan

mairean katseen. Hänen huuliltaan Penni pystyi lukemaan sanan 'luuseri'.

– Minä kuolen häpeään. Miten me oikein kuvittelimme, että meidät kutsuttaisiin neljätoistavuotiaiden syntymäpäiville? Viliina kimitti. Hänen mekkonsa oli muuttunut aikaisempaakin epämukavammaksi. Viliina repäisi muhkeat hihat irti ja tunsu valtavaa helpotusta kainaloissaan.

– Miksi Hilda Siukku on kutsuttu? Ja meitä ei? Penni kysyi happamana. Hän istahti vaalean käytävän lattialle. Uusi mekko luultavasti likaantuisi, mutta hän ei välittänyt.

– Minusta tuntuu, että äitini huijasi meitä. Hän osaa olla joskus todella katala, Liana sanoi pettyneenä, mutta ennen kuin kukaan ehti olla hänen kanssaan samaa mieltä, tapahtui jotain hyvin hämmentävää.

Eteisen toisessa päädyssä, lastenhuoneen oven edessä, leijui kaksi pientä hahmoa, jotka tuijottivat kolmikkoa pahaenteisesti. Otukset huojuivat varjoissa ja örisivät hiljaa.

– Lena? Nina? Liana kysyi ja hieraisi silmiään, jotta näkisi tarkemmin. Mutta silloin olennot pinkkaisivat lastenhuoneeseen. He paiskasivat oven kiinni jälkeensä, ja ystävykset jäivät seisomaan ihmeissään käytävän pimentoon.

KUN SYDÄN ON SUURI, SIIHEN MAHTUU ÄÄRETTÖMÄSTI RAKKAUTTA...

Lukijat ja kriitikot hurmannut lastenromaani Penni Pähkinäsydän ja kauhea kadotuskakku saa jatkoa tarinassa, jossa selvitetään salaperäistä mörkömysteriä.

Pienen peukalon kokoinen keiju Penni on ollut aina varma, että hänen epäkaveristaan Hilda Siukusta tulee aikuisena mörkö. Kun Tuulenpesän metsässä puhkeaa mörkökuume, Pennistä vaikuttaa siltä, että Hildakin on saanut tartunnan. Mutta miksi eriskummallista tautia ympäröi salaisuuksien verho?

Romaani on toinen osa kirjasarjaa, jossa seurataan Pennin ja hänen ystäviensä elämää Tuulenpesän metsässä.

*Kuuntele
Pennin
Jytkypolkka!*

Open | Search | Scan

L84.2
ISBN 978-952-04-2757-3
WWW.TAMMI.FI

